

РЕШЕНИЕ

№ 7593

гр. София, 04.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 18.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **7427** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

5

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 49, ал. 2 от Закона за кадастъра и имотния регистър /ЗКИР/.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от членовете на Управителния съвет А. Дамм и С. А., срещу заповед № РД-18-7/13.01.2012г. на изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания административен акт в частта му по отношение на пет броя сгради за енергопроизводство /трансформаторни постове/, находящи се в имоти с идентификатори 21662.4842.65 и 21662.4842.66 /получени след разделяне на имот с идентификатор 21662.4842.64/, които не са заснети и отразени в кадастралната карта като собственост на жалбоподателя. Твърди се, че [фирма] е лицензиант за дейността по разпределение на електрическа енергия на обособената територия на З. Б. /включително територията на Столична община/ и в това си качество е собственик на електро-разпределителната мрежа за тази територия на основание чл. 88 от Закона за енергиката /ЗЕ/. Твърди се още, че съгласно § 4, ал. 1 и ал. 7 от ПЗР на ЗЕ енергийните обекти, каквито са и процесните, могат да принадлежат единствено на

лицензирани енергийни предприятия, както и че те са изградени по време на действието на Закона за електростопанството /отм./, съгласно който всички трафопостове са държавна собственост. Жалбоподателят счита, че това обстоятелство изключва възможността друг правен субект, различен от него, да се легитимира като собственик на трафопостовете на територията на Столична община, доколкото той е правоприемник на държавните енергийни предприятия, съществували преди образуването на [фирма]. Възразява се, че административният орган е бил длъжен да събере данни за собствеността върху тези имоти по реда на чл. 37, ал. 1 и чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗКИР, включително като ги изиска от органите на Националната агенция за приходите и от собственика. Жалбоподателят счита още, че обжалваната заповед е немотивирана и не е съобщена съобразно изискванията на закона. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да отмени заповедта в оспорената ѝ част, както и да върне административната преписка на ответника за отразяване на неотразените трансформаторни постове. В жалбата се съдържа и искане за присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА АГЕНЦИЯТА ПО ГЕОДЕЗИЯ, КАРТОГРАФИЯ И КАДАСТЪР /АГКК/ - редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата.

Заинтересованата страна – МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА – редовно призована, в съдебно заседание не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед № РД-16-29/07.07.2009 г. на изпълнителния директор на АГКК, на основание чл. 35, ал. 1 и ал. 2 от ЗКИР, е открито административното производство по създаване на кадастрална карта и кадастрални регистри за територията на район „Нови Искър”, Столична община. В заповедта са посочени наименованието на района, за който ще се изработва кадастралната карта и кадастралните регистри; правоспособното лице, на което се възлага дейността по изработването; графикът за извършване на дейности, както и срокът за означаване на границите на поземлени имоти. В съответствие с изискването на чл. 35, ал. 3 от ЗКИР тази заповед е обнародвана в Държавен вестник, бр. 65/2009 г., както и е разгласена чрез обявление във всекидневниците „Монитор” и „Телеграф” от 29.08.2009 г. Кадастралната карта и кадастралните регистри за процесната част от територията на район „Нови Искър” са приети от Службата по геодезия, картография и кадастър с Протокол № КД-10-21-63/09.12.2010 г. и са обявени на заинтересованите лица чрез публикуване в Държавен вестник, бр. 51/05.07.2011 г. Видно от приложен по делото протокол № КД-10-21-35/24.11.2011 г. от заседание на комисията по чл. 47, ал. 1 от ЗКИР за имот с идентификатор 21662.4842.64 жалбоподателят е направил възражение вх. № 94-21455-240/28.07.2011 г., в което е посочено, че в имота не са нанесени 5 броя сгради за енергопроизводство – трафопостове, които са негова собственост по събражение в Приложение № 6. Така направеното възражение е оставено без уважение на основание чл. 44, ал. 8 от Наредба № 3/28.04.2005 г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри

/Наредба № 3/2005 г./.

След изтичане на срока за възражения и писмени искания изпълнителният директор на АГКК, на основание чл. 49, ал. 1 от ЗКИР, е издал процесната заповед № РД-18-7/13.01.2012 г., с която е одобрена кадастралната карта и кадастралните регистри за землището на [населено място], район „Нови Искър”, Столична община. Заповедта е обнародвана в Държавен вестник, бр. 65/24.02.2012 г.

Видно от представените по делото справка за поземлени имоти с идентификатори 21662.4842.65 и 21662.4842.66 последните са държавна собственост и са предоставени на Министерство на отбраната, съгласно акт за държавна собственост /А./ № 0556 от 20.05.2003 г.

Въз основа на представени по делото Разпореждане № 46/07.11.1991 г. на Министерски съвет; Списък на преобразуваните предприятия от обединения и комбинати и други предприятия от системата на Комитета по енергетика; заповед № ДВ-123-А/24.04.2000 г. на председателя на Държавна агенция по енергетика и енергийни ресурси; окончателен разделителен протокол от 31.07.2000 г. и списък-извлечение от приложение към него по т. 7 – „Вещно-правен режим на ТП”; решение № 1/27.04.2000 г. на СГС по ф. дело № 6358/2000 г. и решение № 21/29.01.2008 г. на СГС по ф. дело № 6358/2000 г. жалбоподателят претендира право на собственост върху пет броя трафопоста, изградени в имот, собственост на Министерство на отбраната.

Съгласно представено по делото писмо от 31.10.2013 г. на процесуалния представител на заинтересованата страна Министерство на отбраната в поземлен имот с идентификатор 21662.4842.66, който е в управление на Министерство на отбраната, няма изграден трафопост, а два трафопоста /I 22034 и II 22033/ се намират в имоти с идентификатори 48393.4947.205 и 00357.5022.253, за които е приложен А. № 0556/20.05.2003 г. Посочено е още, че в имот с идентификатор 21662.4842.65 се намират два трафопоста, като този имот с Решение № 154/2013 г. на Министерския съвет е отнет от Министерство на отбраната и е предаден на НСО.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол и е подадена в преклузивния срок за оспорване по чл. 49, ал. 2 от ЗКИР, от легитимирано лице с правен интерес. Настоящият съдебен състав приема, че жалбоподателят е „заинтересовано лице” по смисъла на чл. 49, ал. 1 от ЗКИР, доколкото претендира да е собственик на недвижим имот, който непосредствено се засяга от оспорения административен акт.

Разгледана по същество, след проверка на административния акт, съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, същата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган – изпълнителният директор на АГКК в съответствие с императивната норма на чл. 49, ал. 1 от ЗКИР, в предписаната от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, както и при правилно приложение на съответните материалноправни разпоредби на закона.

Настоящата съдебна инстанция намира за неоснователно възражението на жалбоподателя, че при издаване на процесната заповед са допуснати нарушения, изразяващи се в неотразяване в кадастралната карта и кадастралните регистри на пет броя сгради за електроразпределение /трафопостове/ и данните за собственост на тези сгради, находящи се в имоти с идентификатори 21662.4842.65 и 21662.4842.66

/получени след разделяне на имот с идентификатор 21662.4842.64/, след като същите са собственост на жалбоподателя. Съгласно легалното определение на чл. 2, ал. 1 от ЗКИР кадастърът е съвкупност от основни данни за местоположението, границите и размерите на недвижимите имоти на територията на Република Б. набирани, представяни, поддържани в актуално състояние и съхранявани по установен от този закон ред. По смисъла на чл. 24 от ЗКИР основна единица на кадастъра е поземленият имот, определен с граници съобразно правото на собственост.

В производството по чл. 35 – чл. 50 от ЗКИР за създаване на кадастрална карта и кадастрални регистри основните данни, които са предмет на кадастъра по чл. 27, ал. 1, т. 1 и чл. 30, ал. 2, т. 2 се предоставят на АГКК по реда на чл. 36, чл. 37 и чл. 38 от ЗКИР. В рамките на това производство заинтересованите лица са активно легитимирани да предоставят данни относно собствеността на собствените си недвижими имоти, като съгласно изричната разпоредба на чл. 2, ал. 5 от ЗКИР данните, отразени в кадастъра са доказателство за обстоятелствата, за които се отнасят, до доказване на противното. В тежест на жалбоподателя е било да удостовери както съществуването, така и правото си на собственост, на процесните пет сгради за енергопроизводство, чието нанасяне в кадастралната карта и вписване в кадастралния регистър претендира. По делото са представени доказателства, че в рамките на проведеното производство по създаване на кадастралната карта и кадастралните регистри за процесната част от територията на район „Нови Искър”, жалбоподателят действително се е обозначил като такъв по реда, установен в ЗКИР и подзаконовите нормативни актове, чрез възражение вх. № 94-21455-240/28.07.2011 г., с което е поискал заснемане и нанасяне на пет броя трафопостове. Независимо от това обаче, в процесния случай се установява, а и това обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя, че поземлените имоти, в които се твърди, че се намират и претендира нанасяне на пет броя трафопостове, негова собственост, са публична държавна собственост и правата върху тях са предоставени на Министерство на отбраната. Съгласно изричната норма на чл. 44, ал. 8 от Наредба № 3/2005 г. за недвижими имоти, свързани с отбраната и сигурността на страната, в кадастралната карта се нанасят само границите на поземлените имоти и техните идентификатори. В съответствие с цитираната разпоредба, както и при съобразяване на обстоятелството, че имотите, в които претендира нанасяне на процесните сгради жалбоподателят, са безспорно свързани с отбраната и сигурността на страната, то правилно административният орган е оставил без уважение подаденото от него възражение в производството по създаване на кадастралната карта и не е заснел и отразил в тези имоти съществуващите в тях трафопостове.

От друга страна следва да се има предвид, че в настоящото съдебно производство, както и в самата жалба, жалбоподателят не индивидуализира и не посочва конкретните трафопостове, по отношение на които претендира право на собственост и нанасяне в кадастралната карта. Съдът не би могъл и не следва да гадае на кои от посочените в приложения по делото списък „Вещно-правен режим на ТП към 31.03.2000 г.” трансформаторни постове се иска нанасянето в кадастралната карта.

Съгласно § 67, ал. 6 от ПЗР към Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката и енергийната ефективност /отм. ДВ, бр. 18/2004г./, енергийните обекти представляващи елементи от съответната преносна или разпределителна мрежа, които към датата на влизането в сила на закона са частна държавна или общинска собственост и са изградени със средства от държавния или общинския бюджет, се

прехвърлят възмездно на лицензираните еднолични преносни или разпределителни предприятия с държавно или общинско участие в срок до 31 декември 2002г. В § 4, ал. 1 от ПЗР на ЗЕ, приложимата редакция ДВ, бр. 18/2004 г., е предвидено, че енергийните обекти и съоръжения, представляващи елементи от съответната преносна или разпределителна мрежа, които към момента на влизането в сила на този закон трябва да бъдат собственост на лицензираните енергийни предприятия, но са собственост на трети лица, се изкупуват от преносното или от съответното разпределително предприятие в зависимост от принадлежността на обекта към мрежите в 8-годишен срок от влизането в сила на този закон. С изменението на цитираната разпоредба /ДВ, бр. 5/2012 г., в сила от 17.07.2012 г./ срокът за изкупуване е удължен на 12 години. В процесния случай жалбоподателят не е ангажирал доказателства, че е придобил собствеността върху процесните трансформаторни постове при условията на цитираните законови разпоредби, като в тази връзка следва да се има предвид, че законното изискване енергийните обекти да са собственост единствено на лицензираните енергийни предприятия само по себе си няма вещноправен ефект и не предполага преминаване на собствеността върху енергийните обекти върху тези дружества само на това основание.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че процесната заповед, в оспорената ѝ част, е правилна и законосъобразна, а така подадената жалбата е неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд
София-град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], представлявано от членовете на Управителния съвет А. Дамм и С. А., срещу заповед № РД-18-7/13.01.2012г. на изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър, като неоснователна.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: